

Mozart Obokvartett i F dur, K.370/368b; **Hvoslef** Obokonsert;* **Sæverud** Obokonsert, op. 12;* *Rondo amoroso*, op. 14, Nr 7**
David Friedemann Strunk (obo); Elise Båtnes (fiolin), Henninge Båtnes Landaas (bratsj), Bjørn Solum (cello); **Per Hannisdal (fagott); *Oslo Filharmoniske Orkester, dir. Arvid Engegård Lawo Classics LWC1100
(64 minutter) 1 2 3 4 5 6

Jeg er ikke sikker på logikken bak dette programmet – en Mozart-kvartett som kommer før flere relativt nye norske verk – utover å gi stjerneoboisten David Friedemann Strunk en plattform. Og selv om han og hans strykerkolleger byr på en førsteklasses Mozart-tolkning, er hovedpoenget her åpenbart far-og-sønn konsert-kombinasjonen. Ketil Hvoslefs konsert fra 2012 behandler for det meste obosolisten som hovedrollen i et drama med orkesteret i rollen som gresk kor, og andre soloinstrumenter dukker nå og da opp for å ta del i handlingen, hele tiden med Hvoslefs fortløpende varemerketekst i bakgrunnen. Ricardo Odriozolas tekst i CD-heftet peker på en hilsen fra Hvoslef til Mozart-kvartetten. Hans fars

obokonsert er fra 1938 og ble revidert (og forkortet) i 1984; denne innspillingen benytter med hell originalversjonen. Den byr på Sæveruds vanlige blanding av skvetten humor og underdrevet kraft; stilistisk løfter den hatten høflig i retning modernismen, men står støtt på egne melodiose ben. I en versjon av hans populære *Rondo amoroso* for obo, fagott og strykere, høres tydelig hvilken rørende melodismed Sæverud kunne være. Arvid Engegård synes stadig oftere å skifte ut fiolinen med dirigentpinnen, og han får livlige resultater ut av Oslo-Filharmonien. Lawo styrer ikke like mye med innspillingslyden som enkelte andre selskaper, men jeg har til gode å høre en dårlig innspilling fra dem, og denne mer enn holder det gode ryktet intakt.

Hesse *God save the King*, op. 67; **Köhler** *Variationen über die österreichische Volkshymne*; **Kühmstedt** *Concertstück über der Zauberflöte*, op. 8; **Stehle** *Fantasie über O Sanctissima*; **Pfretschner** *Variationen über Stille Nacht, heilige Nacht*; **Samuel de Lange Jr** Sonate nr. 4 i D-dur, op. 28 Halgeir Schiager (orgel)
Lawo Classics LWC1102
(73 minutter) 1 2 3 4 5 6

Aller først må jeg lage en liste over disse komponistene og deres fødsels- og

dødsår for dere, siden jeg ikke hadde hørt om de fleste, jeg heller: Adolph Friedrich Hesse (1809–1863); Ernst Köhler (1799–1847); Friedrich Kühmstedt (1809–1858); Johann Gustav Eduard Stehle (1839–1915); Christian Robert Pfretschner (1821–1885); Samuel De Lange Jr. (1840–1911). Alle kunne vært tyske, men De Lange var faktisk nederlander, og en eldre bror av Daniël de Lange, som skrev et visjonært *a cappella* Requiem for dobbeltkor i 1868. De var alle aktive rundt midten av og i andre halvdel av det 19. århundre, verkene her ble utgitt mellom 1833 og 1879, og de er alle rene variasjonsverk eller rommer variasjoner. Det er ganske mye teutonsk verdighet her: Alle de seks verkene viser

at komponistene må ha vært mestere i kontrapunkt, uten at musikken er vilt individuell. Men Kühmstedts og Stehles fantasier er spesielt tiltrekkelige, med enkelte gripende mørke harmonier, og De Langes Sonata (som rommer variasjoner over «America») har en del forbløffende virtuost pedalspill. For noen av oss er nysgjerrighet en innebygget del av musikken, og vi skylder Halgeir Schiager stor takknemlighet. Hans siste innspillinger har løftet frem komponister vi ellers aldri ville hørt. Spillet hans rommer alt man kunne håpe på, og den krystallklare innspillingen er en perfekt presentasjon av det nye Eule-orgelet i Sofienberg kirke.

Haydn Sonate i e-moll, Hob. XVI:34; **Brahms** *Klavierstücke*, op. 119; **Borodin** *Petite Suite*; **Glinka** transk. **Balakirev** *The Lark*; **Schubert** *Ungarische Melodie*, D.817 Christian Ihle Hadland (klaver)
Simax PSC1337
(56 minutter) 1 2 3 4 5 6

Dette er en av de innspillingene som fra første takt viser at du er i hendene på en eksepsjonell musiker. Hadlands innledende Haydn er forbløffende god: frase-ring, tempo, dynamikk, farger – alt er perfekt avveid. De fire Brahms-stykkene blir til dyptborende psykologiske studier, der Hadlands vanlige tilbakeholdenhet i de tre første baner veien for en energit utladning i den fjerde. Han oppdager uventede dybder og verdighet i salongstilen til Borodins *Petite Suite* (den mørke førstesatsen kunne vært av Musorgskij), og Balakirevs transkripsjon av Glinkas sang *Lerken* behandles som en refleksjon

over savnets natur. Schuberts *Ungarische Melodie* som avslutter programmet er bare tre minutter langt, men Hadland finner uvanlig følelsesmessig resonans i dens beskjedne stemningssvingninger. George Hall sØger for opplysende kommentarer i CD-heftet. Bare litt småplukk: den ellers utmerkede innspillingen fanger opp for mye av pedalarbeidet, og hvis CDen heter *The Lark* (jeg antar at de måtte kalle den et eller annet), hvorfor har designeren da skapt kunstige kråkeflokker på det meste av coveret? (Det er pussig nok en lerce på baksiden.)